

Arrest

**nr. 51 322 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 10 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 20 december 2001 in het Rijk aangekomen met een paspoort voorzien van een visum type C (kort verblijf).

1.2. Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 16 juli 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 10 augustus 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene wenst eveneens beroep te doen op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet werkbereidheid kan niet volstaan om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België zou verblijven, werkbereid is, Frans spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden. (…)

1.4. Op 10 augustus 2010 wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (…)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is.

Terwijl verzoeker overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon (en kan) worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Verzoeker is op 20.12.2001 aangekomen op het grondgebied van het Rijk. Verzoeker was toen in het bezit van een visum type C.

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker dit nimmer verlaten. Het centrum van zijn belangen situeert zich derhalve alhier. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn;

zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoeker werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond.

De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

Verzoeker erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures*
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007*
- bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie*
- duurzame lokale verankering*
- lange gezinsherenigingsprocedure*
- onverwijderbaarheid*

• staatlozen

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op criteria 2.8A noch op 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Wat specifiek het criterium 2.8A betreft, is het zo dat verzoeker met een geldig toeristenvisum naar België is gekomen.

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoeker gewerkt in de ambulante handel. Weliswaar niet in het officiële circuit.

Toen verzoeker pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk heeft hij advies ingewonnen teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren.

Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken.

Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden).

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had, Dit kan toch de bedoeling van verweerder niet geweest zijn.

Verzoeker meent dan ook terecht dat, gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden, hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Zijn volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden.

Verzoeker verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Zelfs als zou nu door verzoeker, noch de toepassing van criteria 2.8A, noch 2.8B kunnen worden ingeroepen — quod non — dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

Met andere woorden verzoeker beroept zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven , zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In Casu werd enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimizeitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn , voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt, 30 oktober 2002, nr, 112059, JLMB2003),

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerder heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets — RvSt 25 september 1996, nr, 6t972,RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t. Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen geweldadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid en de vrienden- kennissenkring in België.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor.”

2.2. In zijn repliekmemorie stelt verzoeker het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 9 bis VW en artikel 8 EVRM. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoeker werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond.

De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet.

Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

Verzoeker erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures*
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007*
- bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie*
- duurzame lokale verankering*
- lange gezinsherenigingsprocedure*
- onverwijderbaarheid*
- staatlozen*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op criteria 2.8A noch op 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Bij doornamen van de nota voor verweerder dient verzoeker vast te stellen dat eerstgenoemde de mening toegedaan is en blijft, dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat hij reeds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, én dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of een wettig verblijf heeft aangevraagd.

Verzoeker ontkent de vooropgestelde criteria nopens 2.8A ingevolge de instructie van 19.07.2009 niet.

Feit is in casu evenwel dat, toen verzoeker pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk, hij advies ingewonnen heeft teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren.

Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart, omdat deze toch geen kans op slagen zou maken.

Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden).

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had....

Dit kan toch de bedoeling van verweerder niet geweest zijn.

Verzoeker meent dan ook terecht dat, gelet op zijn gedragingen en eerlijkheid in het verleden, hij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Zijn volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden.

Verzoeker verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden.

Zelfs als zou nu door verzoeker, noch de toepassing van criterium 2.8A, noch deze van 2.8B kunnen worden ingeroepen — quod non — dan moge duidelijk zijn dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

Met andere woorden, verzoeker beroept zich tevens op artikel 8 EVRM,

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Dienaangaande meent verweerder dat in casu geenszins een schending artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

Verweerder stelt dat zij de eer heeft om de vraag te stellen in welke mate in casu sprake is van enig gezinsleven in hoofde van verzoeker.

Zoals duidelijk blijkt uit de citering van artikel 8 EVRM supra staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruime notie van het privé leven.

In casu heeft verzoeker in zijn inleidend verzoek om machtiging tot verblijf dit aspect van artikel 8 EVRM benadrukt.

Bij doornamen van de nota voor verweerster dient verzoeker vast te stellen dat verweerster dit aspect (privéleven) ongemoeid laat.

Het staat evenwel onomstreden vast dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op uitbouwen van menselijke en sociale banden is (J. Vandelanotte, G. Goedertier, overzicht publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640-649),

Elk persoon heeft bijgevolg het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dat artikel.

Verzoeker heeft dan ook expliciet verwezen naar zijn specifieke situatie, met name dat hij bijna 9 jaar verblijft op het grondgebied van het Rijk en hierbij gepoogd heeft iets op te bouwen en zijn leven verder te zetten.

Verzoeker heeft zich alhier zeer goed geïntegreerd, spreekt goed de Franse taal en is een graag geziene persoon.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de attestaties van onderscheidene personen die zijn regularisatie ondersteunen.

Verzoekers verbaast zich dan ook enigszins over het stereotiepe en zeer summier verweer van verweerster, nu laatstgenoemde het uitgewerkt middel in se onbesproken laat.

Mag uit dit stilzwijgen' worden afgeleid dat m.b.t. de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM geen verweer wordt gevoerd en dat dit middel dan ook als gegrond naar voor komt?

Hoedanook, het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu zelfs de tijdelijke verwijdering van verzoeker van het grondgebied - met het oog op het vervullen noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen — een verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op privé leven in de zin van artikel 8 EVRM nu dit niet in verhouding staat met het nagestreefde doel, zijnde het belang van de Belgische Staat te vrijwaren.

De aanwezigheid van verzoeker brengt immers geenszins de nationale veiligheid, de openbare orde en het welzijn van het land en zijn onderdanen in gevaar.

Het moge immers duidelijk zijn dat door verweerster enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten werden herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets — RvSt 25september1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1 997, Hehemit / Frankrijk, §36) - de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t. Nederland)

- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen geweldadige feiten heeft gepleegd, dat de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil, zijn

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid en de vrienden- kennissenkring in België.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli

2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen." Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de "instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet" gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de "instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet" bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.6. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: "Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

2.7. Met zijn betoog waarom hij destijds geen regularisatieprocedure opstartte, zijn betoog inzake vermeende intenties van de verwerende partij en inzake zijn "gedragingen en eerlijkheid in het verleden" alsook met zijn overtuiging dat zijn "volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden", toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging overschreed toen hij vaststelde dat verzoeker "noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden." en concludeerde: "Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009."

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing met betrekking tot de toepassing van criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 niet betwist.

2.9. Waar verzoeker vervolgens een uitgebreid betoog afsteekt aangaande artikel 8 EVRM dient de Raad erop te wijzen dat de staatssecretaris met de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009 aangeeft onder welke voorwaarden een lang verblijf in België kan aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris op een gemotiveerde wijze vast dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging niet voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en besluit in fine: "Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België zou verblijven, werkbereid is, Frans spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden heeft met en gemotiveerd heeft inzake verzoekers "lang verblijf in België."

2.10. Waar verzoeker verder van mening is dat artikel 8 EVRM, dat stelt dat "eenieder (...) recht (heeft) op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling", inhoudt dat er in

de bestreden beslissing ook nog een belangenafweging diende plaats te grijpen tussen het recht op privéleven en het wettig nagestreefd doel, dient de Raad op te merken dat artikel 8 EVRM niet de inhoud noch de draagwijdte heeft die de verzoekende partij eraan toeschrijft en geen formele motiveringsplicht inhoudt voor het bestuur wanneer het een aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaart (cfr. RvS 13 mei 2002, nr. 106 505 en RvS 29 juni 2010, nr. 205 942). Verzoeker heeft blijkens zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging die zich in het administratief dossier bevindt ook niet gesteld dat een negatieve beslissing een schending zou uitmaken van zijn privéleven zoals bedoeld in artikel 8 EVRM of dat hij enkel in België zijn recht op een privéleven kan uitoefenen. Waar verzoeker verwijst naar Franstalige arresten van de Raad van State dient de Raad vast te stellen dat het aangehaalde arrest van 1996 handelt over de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die tevoren in het bezit was een bijzondere verblijfstitel voor diplomatiek personeel, dat het aangehaalde arrest van 2000 handelt over de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die tevoren in het bezit was van een gele identiteitskaart voor vreemdelingen en dat het aangehaalde arrest van 2002 handelt over een onontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dit op basis van samenwoning op grond van een duurzame relatie zoals geregeld in een omzendbrief van 30 september 1997. Verzoekers geval is derhalve niet analoog aan het geval van de vreemdelingen in de door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad van State, minstens toont verzoeker dit niet aan. Het gegeven dat de verwerende partij zich in haar nota enkel verdedigt op de notie "gezinsleven" zoals bedoeld in artikel 8 EVRM, verhindert de Raad niet het voormelde vast te stellen.

2.11. Uit de in punt 1.2. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, die zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker onder het kopje "*Sociale banden*" verwezen heeft naar zijn "*talrijke vrienden en kennissen en familieleden in België met wi(e) hij banden heeft.*" Naast dit element heeft hij enkel nog verwezen naar zijn talenkennis en zijn bereidheid om te werken. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 23 januari 2002, nr. 102 840). Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de gedragslijn van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerster de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde (en hiervoor dan ook een analyse maakte van de aangevoerde buitengewone omstandigheden) meende verweerster de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel — artikel 8 EVRM)

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

2.13. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker het volgende:

“In een tweede middel heeft verzoeker zich beroepen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerster stelt dienaangaande dat het niet aannemelijk kan gemaakt worden dat zij op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing zou genomen zijn rekening houdend met alle elementen van het administratieve dossier.

Verzoeker kan deze zienswijze niet bijtreden en verwijst dienaangaande naar hetgeen onder middel 1 werd uiteengezet nopens het invoeren van artikel 8 EVRM.

Een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens gebeurde in casu niet. De afwijzing van het verzoek gebeurde enkel en alleen op basis van een zeer summier en gestandariseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel gegrond is.”

2.14. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.15. Verzoekers betoogt dat *“afwijzing (...) gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden”* mist op zicht van de eerste bestreden beslissing feitelijke grondslag aangezien deze een oordeel velt over de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging en geen uitstaans heeft met de beoordeling van buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen, wat betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging. Gelet op de overige geuite kritiek ter ondersteuning van het tweede middel verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.16. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van *“het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende “wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.16741 1, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt ' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29juli1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich op ononderbroken wijze sedert 2001 ophoudt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, OpCit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

2.17. In zijn repliekmemoire stelt verzoeker het volgende:

"Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dan ook dat de door verzoekster ingeroepen middelen als gegrond naar voorkomen.

In casu is dan ook duidelijk dat de motiveringsplicht geschonden is.

Uit artikel 3 van de wet van 29juli1991 blijkt dat de motivering inhoudt de vermelding van juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en verder dat de motivering afdoende moet zijn.

De motiveringsplicht heeft betrekking op drie elementen, nl. de vaststelling van de feiten, het subsumeren van de feiten onder de toepasselijke rechtsregels, en tenslotte, het komen tot een eindbeslissing op een motivering die afdoende is gelet op de overwegingen in feite en in rechte.

Het is dan ook duidelijk dat deze elementen in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Verweerster haalt aan dat de verplichting tot motivering niet kan zijn geschonden, aangezien in het beroep tot nietigverklaring blijkt wordt gegeven dat verzoeker kennis heeft van de motieven die in de aangevochten beslissing worden vermeld.

Verweerster verwijst hierbij naar het feit dat verzoeker immers blijkbaar bij machte is de inhoud van de aangevochten akte weer te geven

Verzoeker wenst daar tegen in te brengen dat het niet moeilijk is om de inhoud van een aangevochten akte weer te geven.

Of dit evenwel betekent dat de beslissing afdoende gemotiveerd is, is nog maar de vraag.

Inderdaad zijn in de aangevochten beslissing een aantal gronden vermeld die moeten rechtvaardigen waarom de vestiging geweigerd werd aan verzoeker.

Die gronden zijn zowel in het beroep tot nietigverklaring als in de nota met opmerkingen van verweerster aangehaald, dus het zou weinig zin hebben om deze hier nogmaals te hernemen.

Verzoeker beweert dan ook geenszins dat er een complete afwezigheid van motivering van de aangevochten beslissing is.

De hoofdvraag inzake dit middel blijft echter of die motivering ook afdoende is.

Inderdaad heeft Raad van State in haar arrest nr. 60.751 gesteld dat het finaal doel van de formele motivering is, degene ten opzichte van wie een beslissing is genomen een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat hij in staat is te oordelen of het zin heeft tegen die beslissing op te komen.

Om een ‘zodanig inzicht’ te bekomen, is het echter niet alleen van belang de precieze redenen te kennen die aan de grondslag liggen van de aangevochten beslissing, maar ook te weten in hoeverre die redenen op een juiste feitelijke en juridische beoordeling zijn gebaseerd.

Immers, zoals de Raad van State in haar arrest nr. 102.085 heeft gesteld, is het in het kader van het al dan niet in staat zijn te oordelen of het zin heeft tegen een beslissing op te komen, van belang te weten of een overheid in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen. En daarom, aldus de Raad, is het voor het vervullen van de motiveringsplicht niet enkel belangrijk dat de redenen voor de beslissing worden vermeld, maar ook dat daaruit blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in feite en in rechte juist zijn.

Verzoeker wenst dan ook haar bezwaren te herhalen wat de feitelijke juistheid en inconsistentie betreft van de gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering bij de aangevochten beslissing heeft gebaseerd.

De toelichting is overigens wel degelijk afgestemd op de rechtsregels waarvan de schending wordt aangevoerd, aangezien deze onder meer tot doel heeft aan te tonen dat er inderdaad een onjuiste feitelijke en juridische beoordeling was vanwege verweerster en dat de motivering dus niet afdoende is.

Het middel is dan ook gegrond.

Wat betreft de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel, meent verzoeker dat ook de inroeping van dit beginsel als gegrond naar voorkomt.

Verzoeker verklaart zich nader.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr, 126520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag of de Staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat het destijds afgesloten huwelijk nietig werd verklaard.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV XIII), Dat is in casu het geval.

Uit hetgeen geponeerd werd in het inleidend verzoekschrift alsmede supra moge duidelijk zijn dat minstens dient te worden weerhouden dat verweerster een schending en incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 8 EVRM (recht op privé leven).

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.18. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het redelijkheidsbeginsel aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze verwerende partij bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid voormeld beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft. Verzoeker kan dit vastgestelde gebrek niet herstellen door zich in zijn repliekmemorie voor het eerst op dit punt “nader te verklaren” en de grondslag van de schending van het aangehaalde beginsel van behoorlijk bestuur uit te breiden door dit te koppelen aan de schending van artikel 8 EVRM.

2.19. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.20. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekers geval wordt getoetst aan twee criteria van de instructie van 19 juli 2009 en er wordt duidelijk uiteengezet waarom verzoeker geacht wordt niet te voldoen aan de betrokken criteria. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821). Voor de kritiek inzake de het ontbreken van een belangenafweging wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voor zover verzoeker poneert dat de feitelijke gegevens vermeld in de bestreden beslissing niet juist zouden zijn, wijst de Raad erop dat deze kritiek de schending van de materiële motiveringsplicht betreft. Dit houdt immers in dat dient nagegaan te worden of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met zijn theoretisch betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing niet getuigt van "*feitelijke juistheid*" of dat er sprake is van "*inconsistentie van de gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering bij de aangevochten beslissing heeft gebaseerd.*"

Het derde middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.21. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet.

Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt om. het criterium van 'bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie in aanmerking voor regularisatie.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen waaronder ook verzoeker.

Verzoeker is hier reeds sedert 2001 spreekt perfect Frans, heeft zich zeer goed geïntegreerd heeft in het verleden reeds gewerkt in de ambulante handel. Kortom de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier.

Verzoeker meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor regularisatie.

Humanitaire redenen zijn in diens hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, meent verzoeker dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.22. In zijn repliekmemoorie stelt verzoeker het volgende:

"In zijn inleidend verzoekschrift heeft verzoeker tevens de schending aangehaald van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verweester is dienaangaande de mening toegedaan dat de verwijzing naar voornoemde beginselen faalt naar recht.

Hierbij dient vastgesteld te worden dat verweester wederom abstractie maakt van het gegeven dat verzoeker zich zeer zeker kan beroepen op artikel 8 EVRM en derhalve wel degelijk voldoet aan het criterium van bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie en voor regularisatie in aanmerking komt.

Het middel is dan ook gegrond."

2.23. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

2.24. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker aan de instructie van 19 juli 2009 die de criteria opsomt die een vreemdeling dient te vervullen opdat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gegrond wordt verklaard, de verwachting kan ontleenen dat zijn aanvraag om de reden dat hij een lang verblijf kent in België of om humanitaire redenen, gegrond zal verklaard worden, minstens toont verzoeker dit met zijn bloot betoog niet aan.

Het vierde middel is ongegrond.

2.25. In een vijfde middel werpt verzoeker de schending op van "het gelijkheidsbeginsel- de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat voornoemde artikelen tot doel hebben gelijke gevallen daadwerkelijk gelijk te behandelen

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk dit beginsel en wetsartikelen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.

Toelichting

Zoals reeds werd aangehaald zijn naast de reeds geldende regularisatiecriteria, een aantal criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ. Instructie welke weliswaar werd vernietigd, doch waarvan de bevoegde Staatssecretaris als de DVZ hebben bevestigd dat de criteria ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Zo ook o.m. het criterium 2.8A, waarbij gesteld wordt dat de vreemdeling voor 18.03.2008 een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Volgens de administratie zou een regularisatie aanvraag een geloofwaardige poging inhouden.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert 2001 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft.

Toen verzoeker pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk heeft hij advies ingewonnen teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken.

Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden).

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had. Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip “geloofwaardige poging” mag geen premie worden voor foutieve aanvragen. Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoeker bestraft voor zijn eerlijkheid in het verleden. Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

2.26. In zijn repliekmemoire stelt verzoeker het volgende:

“In een vijfde middel heeft verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel — de artikelen 10,11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994 ingeroepen. Door verweerster wordt dienaangaande opgemerkt dat door verzoeker op geen enkele wijze zou uiteengezet worden in welke mate het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Verzoeker kan deze zienswijze niet bijtreden. Uit hetgeen supra en in het inleidend verzoekschrift werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert 2001 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft. Toen verzoeker pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk heeft hij advies ingewonnen teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren. Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken. Verzoeker verbleef evenwel verder op het grondgebied en maakte zich alhier dienstig voor de maatschappij (cfr. Werkzaamheden). Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had. Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip “geloofwaardige poging” mag geen premie worden voor foutieve aanvragen. Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoeker bestraft voor zijn eerlijkheid in het verleden. Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

2.27. Het grondwettelijk vastgestelde gelijkheidsbeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een lange periode in illegaal verblijf vertoefd hebben op het Belgisch grondgebied zonder hun aanwezigheid kenbaar te maken en vreemdelingen die gedurende de lange periode dat ze op het Belgisch grondgebied vertoefden hun aanwezigheid en hun wil om hier op legale wijze te vertoeven kenbaar gemaakt hebben aan de Belgische autoriteiten door een geloofwaardige poging ondernomen te hebben om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Met zijn algemeen betoog waarom hij destijds geen regularisatieprocedure heeft opgestart en dat vreemdelingen die “*destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkele slaagkans had*” een “*premie*” zouden ontvangen voor “*foutieve aanvragen*”, toont verzoeker alleszins geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel aangezien hij niet met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA